

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-444/2023-37

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Sandri Oletić, u pravnoj stvari tužitelja Hrvoja Šlezaka, OIB: 24023412008, Poljska 44, Strahoninec, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Golubiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Golubić & Šikić iz Čakovca, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate i utvrđenja, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 24. ožujka 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja, 7. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 10.433,95 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od

iznos 19,75 EUR od 31. siječanj 2010.

iznos 31,97 EUR od 28. veljača 2010.

iznos 40,94 EUR od 31. ožujak 2010.

iznos 39,54 EUR od 30. travanj 2010.

iznos 44,69 EUR od 31. svibanj 2010.

iznos 68,28 EUR od 30. lipanj 2010.

iznos 40,37 EUR od 31. srpanj 2010.

iznos 113,57 EUR od 31. kolovoz 2010.

iznos 80,25 EUR od 30. rujan 2010.

iznos 69,63 EUR od 31. listopad 2010.

iznos 108,17 EUR od 30. studeni 2010.
iznos 136,36 EUR od 31. prosinac 2010.
iznos 120,90 EUR od 31. siječanj 2011.
iznos 128,25 EUR od 28. veljača 2011.
iznos 120,69 EUR od 31. ožujak 2011.
iznos 117,18 EUR od 30. travanj 2011.
iznos 4,13 EUR od 31. svibanj 2011.
iznos 131,06 EUR od 30. lipanj 2011.
iznos 110,52 EUR od 31. srpanj 2011.
iznos 163,99 EUR od 31. kolovoz 2011.
iznos 146,96 EUR od 30. rujan 2011.
iznos 145,73 EUR od 31. listopad 2011.
iznos 144,29 EUR od 30. studeni 2011.
iznos 151,42 EUR od 31. prosinac 2011.
iznos 158,86 EUR od 31. siječanj 2012.
iznos 159,49 EUR od 29. veljača 2012.
iznos 154,46 EUR od 31. ožujak 2012.
iznos 2.308,44 EUR od 23. travanj 2012.
iznos 59,48 EUR od 30. travanj 2012.
iznos 131,56 EUR od 31. svibanj 2012.
iznos 128,02 EUR od 30. lipanj 2012.
iznos 130,52 EUR od 31. srpanj 2012.
iznos 125,91 EUR od 31. kolovoz 2012.
iznos 122,16 EUR od 30. rujan 2012.
iznos 127,50 EUR od 31. listopad 2012.

iznos 130,45 EUR od 30. studeni 2012.

iznos 129,42 EUR od 31. prosinac 2012.

iznos 117,97 EUR od 31. siječanj 2013.

iznos 127,73 EUR od 28. veljača 2013.

iznos 128,20 EUR od 31. ožujak 2013.

iznos 124,10 EUR od 30. travanj 2013.

iznos 113,17 EUR od 31. svibanj 2013.

iznos 112,88 EUR od 30. lipanj 2013.

iznos 115,86 EUR od 31. srpanj 2013.

iznos 119,03 EUR od 31. kolovoz 2013.

iznos 126,41 EUR od 30. rujan 2013.

iznos 122,93 EUR od 31. listopad 2013.

iznos 124,93 EUR od 30. studeni 2013.

iznos 127,21 EUR od 31. prosinac 2013.

iznos 112,55 EUR od 31. siječanj 2014.

iznos 115,19 EUR od 28. veljača 2014.

iznos 136,12 EUR od 31. ožujak 2014.

iznos 133,31 EUR od 30. travanj 2014.

iznos 130,94 EUR od 31. svibanj 2014.

iznos 131,34 EUR od 30. lipanj 2014.

iznos 136,96 EUR od 31. srpanj 2014.

iznos 138,70 EUR od 31. kolovoz 2014.

iznos 138,78 EUR od 30. rujan 2014.

iznos 142,09 EUR od 31. listopad 2014.

iznos 144,40 EUR od 30. studeni 2014.

iznos 143,21 EUR od 31. prosinac 2014.

iznos 144,88 EUR od 31. siječanj 2015.

iznos 65,45 EUR od 28. veljača 2015.

iznos 144,82 EUR od 31. ožujak 2015.

iznos 144,81 EUR od 30. travanj 2015.

iznos 144,81 EUR od 31. svibanj 2015.

iznos 144,81 EUR od 30. lipanj 2015.

iznos 144,82 EUR od 31. srpanj 2015.

iznos 145,81 EUR od 31. kolovoz 2015.

iznos 144,82 EUR od 30. rujan 2015.

sve do isplate

po stopi kako slijedi

- za razdoblje od 31. siječnja 2010. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14,00% godišnje,
- za razdoblje od 30. travnja 2010. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14,00% godišnje,
- za razdoblje od 30. studenog 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12,00 % godišnje,
- za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 6,54% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11% godišnje,

- za razdoblje od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi od 5,89% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi od 5,50 % godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 1.568,03 EUR uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od 1. listopada 2015. do isplate po stopi kako slijedi

- za razdoblje od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 6,54% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi od 5,89% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75% godišnje,
- za razdoblje od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49% godišnje,

- za razdoblje od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31% godišnje,
- za razdoblje od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi od 5,50 % godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena."

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetan ugovor o kreditu broj 9011746469, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, od 1. kolovoza 2006., a koji je potvrdio javni bilježnik Katica Valić 3. kolovoza 2006. pod poslovnim brojem OU-713/06."

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 1.356,25 EUR uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od dana 7. svibnja 2026. do isplate po stopi od 5,50 % godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 7. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika, radi isplate i utvrđenja, u kojoj se navodi:

- da tužitelj i tuženik su 1. kolovoza 2006. sklopili ugovor o kreditu broj 9011746469 kojim se tuženik obvezao tužitelju staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 148.247,49 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita; da na kredit u prvom otplatnom razdoblju godišnja kamatna stopa iznosi na dan sklapanja ugovora 3,31 %, promjenjiva sukladno odluci tužitelja, na kredit u otplati u drugom, trećem i četvrtom otplatnom razdoblju godišnja kamatna stopa iznosi 4,35%, promjenjiva sukladno odluci tužitelja; da rok otplate kredita je 360 mjeseci; da prema ugovoru tužitelj otplaćuje kredit u četiri jednaka otplatna razdoblja, s tim da korisnik kredita otplaćuje u prvom otplatnom razdoblju 10%, u drugom 20%, u trećem 30%, a u četvrtom otplatnom razdoblju 40 % iznosa kredita, da jedno otplatno razdoblje traje 90 mjeseci, te da prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu, anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počev od dana dospijeća prvog anuiteta, sukladno otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora, plativim u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke za CHF na dan plaćanja; da kredit je isplaćen 31. kolovoza 2006.;

- da obje navedene odredbe, kako o promjenjivoj kamatnoj stopi tako i vraćanju kredita u CHF su ništetne i nepoštene, pozivajući se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Direktivu Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., sudsku praksu Europskog suda, presudu Visokog Trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., presudu i rješenje Vrhovnog suda RH posl. broj Revt-249/12-2 od 9. travnja 2015., odluku Ustavnog suda RH broj U-III-2521/215, U-III-2536/215, U-III-2547/215, U-III-2565/215, U-III-2603/215, U-III-2604/215, U-III-2605/215 od 13. prosinca 2016., rješenje Vrhovnog suda Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. i presudu Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.; dalje navodeći da nije sporno da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo; da nemogućnost utjecaja potrošača na sadržaj unaprijed sastavljenih ugovornih odredaba prouzročena je upravo time što ih je banka sastavila unaprijed, da riječ je o unaprijed formuliranim standardnim ugovornim odredbama, te da tužitelj je pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora, a ne o spornim ugovornim odredbama, te on nije mogao promijeniti samo ugovorne odredbe koje su predmet ovog spora, nego, ukoliko ne prihvaća te odredbe, samo odustati od sklapanja predloženog ugovora; da glede postojanja pojedinačnog pregovaranja u ovoj fazi, jednaka je situacija kao u odnosu na ugovorne odredbe prema kojima je kamatna stopa promjenjiva prema odluci banke; da navedene ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te da tužitelj traži povrat previše naplaćenih iznosa; da tuženik je nesavjesni stjecatelj s obzirom da se radi o ništetnim – nepoštenim ugovornim odredbama, koje je u ugovor unijela banka i na temelju takvih odredbi naplaćivala od tužitelja iznose koji joj nisu pripadali;

- te da tužitelj potražuje da mu tuženik isplati, odnosno vrati iznos previše naplaćene iznosa s osnova jednostranih povećanja kamatnih stopa i osnova povećanja tečaja CHF i to koliko je tuženik bez osnove naplatio po pojedinim anuitetima, kao razliku između plaćenog pojedinog iznosa anuiteta i iznosa kojeg je tužitelj bio dužan platiti, sve uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od uplate do povrata;

- a da ukoliko sud nađe da takav tužbeni zahtjev nije osnovan, tužitelj predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev koji je jednak obračunatim zakonskim zateznim kamatama koje su tekle od svake pojedine uplate do 30. rujna 2015. koje iznose 3.289,60 EUR te predlaže da se vještačenjem utvrdi tako naznačeni iznos kamata;

- da ujedno, a slijedom gore navedenog, tužitelj ističe da s obzirom da su ništetne odredbe ugovora o kreditu u članku 1., 4. i 7., odnosno odredbe o iznosu kredita, kamati na kredit i otplati kredita, ništetan je cijeli ugovor; te da s obzirom da su bitne odredbe ugovora o kreditu, odredba o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, te odredba o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne od samog početka, tj. od

kada su ugovorene, osnovan je tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu; da odredbe čl. 1021. i 1022. ZOO-a propisuju da su bitni sastojci ugovora o kreditu prije svega sam novčani iznos koji je predmet obveze vraćanja, vrijeme i način vraćanja tog iznosa kao i iznos ugovorenih kamata kao cijene ugovora o kreditu; da kako su bitni sastojci ugovora ništetni, ništetan je i cijeli ugovor o kreditu jer ugovor ne može opstati kada ništetnost pogađa odredbe koje su bitne za samo postojanje ugovora.

1.1. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos od 86.506,18 kn / 11.481,34 eura uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na naznačene pojedinačne mjesečne iznose do isplate (točka I tužbenog zahtjeva); da utvrđuje se da je ništetan ugovor o kreditu broj 9011746469, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, od 1. kolovoza 2006., a koji je potvrdio javni bilježnik Katica Valić 3. kolovoza 2006. pod poslovnim brojem OU-713/06. (točka II tužbenog zahtjeva); a ako sud nađe da tužbeni zahtjev pod I) nije osnovan, tužitelj predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev koji glasi: Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 24.785,49 kn / 3.289,60 eura uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od 7.6.2023. do isplate (točka III tužbenog zahtjeva); te da nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate (točka IV tužbenog zahtjeva).

2. U danom odgovoru na tužbu tuženik posebno naglašava da je tužitelj namiren i restituiran prilikom konverzije; da tužitelj je sklapajući ovdje predmetni Ugovor bio jednako informiran o svim uvjetima kreditiranja kao da uzima kredit i danas, te je predmetni ugovor sukladno ZID ZPK konvertirao, prihvatio Izvod otvorenih stavaka i otplatni plan, te je namiren preplatom kako je utvrđeno Dodatka ugovoru; da tužitelj i tuženi su osim Dodatka ugovoru o kreditu od 23.2.2016 sklopili i Sporazum o načinu namirenja manje uplaćenog iznosa nakon konverzije kredita broj 9011746469; da dakle stranke su pregovarale i sklopile ugovor i sporazum kojim se izvršena konverzija i novacija; da tužitelj je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011746469 kojim je provedena konverzija, a koji je potvrđen od strane javnog bilježnika (dalje: Dodatak ugovoru) radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje ZIDZPK);

- da tuženi smatra da ugovor nije niti može biti u cijelosti ništetan, a sukladno postavljenoj sudskoj praksi u ovoj vrsti pravnih pitanja sudska je praksa zaključila i utvrdila da se ne radi o ništetnosti cijelih ugovora, te da je ugovor, a naročito imajući u vidu dodatak istome na snazi među strankama, te isti nije ništetan;

- da u odnosu na zahtjev za isplatom na ime razlike u kamatnim stopama i razlike u tečaju prama zahtjevu kako je to postavio tužitelj ovime se ističe prigovor zastare u odnosu na postavljeni zahtjev; da potraživanja i isplata temeljem razlika vezanih u kamatnu stopu i odredbama o njihovoj promjeni su u zastari;

- da odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gos-1/2019 zauzeto pravno shvaćanje da Sporazum o konverziji odnosno konkretno odredbe Dodatka ugovoru o kreditu broj 9011746469 valjan je i ima pravne učinke među strankama ovog postupka; da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske u svojem Rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4.4.2017 godine te je u svojoj odluci istaka kako navedeni zakon ima legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanja nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprečavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedene mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera; da Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju je poseban zakon (lex specialis) u odnosu na Zakon o obveznim odnosima; da radi se o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca; da prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji; da slijedom navedenog dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđivanje ništetnosti Dodatka ugovoru o kreditu broj 9011746469, koji su tužitelj kao korisnik kredita i tuženi kao kreditor zaključili u potpunosti neosnovan; da napominje se kako korisnici kredita u CHF, koji su svoje obveze konvertirali sukladno ZPK u obveze s naslova ugovora o kreditu u EUR, nemaju pravni interes za vođenje postupka usmjerenog na povrat učinjenih plaćanja s naslova eventualno ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF, a što proizlazi argumentum a contrario iz iznesenog stajališta VSRH, a što je detaljno objašnjeno i u obrazloženju Rješenja VSRH broj Gos-1/2019; da donošenjem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju došlo je do uspostavljanja ravnoteže interesa između ugovornih strana te je zakonskom intervencijom zakonodavac potpuno otklonio potrebu da se osobama koje su bile ovlaštene tužiti tuženika s osnove odredaba članka 138.a. ZZP-a pruži sudska zaštita i u pogledu njihove restitucije; da kako je prihvatom konverzije i potpisom Dodatka ugovoru na strani tužitelja prestalo bilo kakovo potraživanje tužitelja po ugovoru u CHF to je očito kako s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev tužitelj više nema i ne može imati bilo kakovih potraživanja odnosno daljnji pravni interes za nastavak ovog postupka; da u samom Dodatku ugovora utvrđen je i iznos pretplate koji iznos se sukladno članku 19.c. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju preračunava u kune i točno obračunava. Pretplata se potrošaču uračunava i koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj

klauzuli u EUR koji dospijevaju nakon sklapanja Dodatka ugovoru, i to na način kako je to određeno Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i ne tretiraju se kao umanjenje glavnice; da tužitelj je navedenim iznosom preplate u potpunosti namiren; da Dodatak ugovora predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske; da u konačnici treba zaključiti da je sporazum o konverziji koji je sklopljen u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, valjan i proizvodi pravne učinke, bez obzira na nepoštenost odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu;

- da tuženi prigovara da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), sukladno Uredbi br.1215/2012 i preostaloj pravnoj stečevini Europske unije, jer se u svakom konkretnom slučaju treba uzeti u obzir ne samo sadržaj ugovora, već i prirodu i svrhu istog, ali i objektivne okolnosti koje su pratile njegovo sklapanje (presuda od 20.1.2005., Gruber, C-464/01, EU:C:2005:32, t.47);

- da izjavljuje se i prigovor Prijeboja / radi prebijanja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj;

- da tuženik također uz sve gore navedene prigovore ističe i prigovor zastare u cijelosti u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev;

- te da tuženi se, a kako je gore detaljno obrazložio protiv tužbi i tužbenom zahtjevu i predlaže isti u cijelosti odbiti i to kako je tužba i tužbeni zahtjev neosnovan; a da neosnovanost proizlazi iz naprijed navedenih obrazloženja te se još jednom zaključno ističe da je tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan jer: - Postupkom konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru obuhvaćene su sve otplate (kamate i glavnica). Novim se ugovorom dotadašnji ugovor o kreditu u CHF u cijelosti mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao da je i bio sklopljen u EUR (a ne u CHF) stoga ugovorne strane ne mogu na temelju prijašnjeg ugovora u CHF jedna od druge bilo što potraživati; - se u konkretnom tužbenom zahtjevu, kako je isti postavljen, ne radi o parnici za naknadu štete te tužitelj nema pravnog niti zakonskog osnova pozivati se na pravna utvrđenja na koja se poziva iz predmeta P-1401/2012 Trgovačkog suda u Zagrebu, jer ovaj konkretni spor ne udovoljava zakonskim kriterijima iz čl.502c Zakona o parničnom postupku niti kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i ne radi se više o kreditu u CHF koji je konverzijom prestao postojati; - je valutna klauzula zakonom dopuštena i jasno određena pravna kategorija koja je utemeljena na kogentnoj normi te nikako ne može biti proglašena ništetnom kako to tužitelj pogrešno zaključuje, niti konkretni pravni posao može biti ništetan samo zbog toga što je ugovorena valutna klauzula, a niti može biti proglašena ništetnom neka od odredbi konkretnog ugovora zbog ugovaranja valutne klauzule; - je volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena govorom o

kreditu i njegovim dodatkom te nema zakonske osnove da se ista tumači; - je Ugovor o kreditu i Dodatak istom solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama; - tužbeni zahtjev koji je postavljen, odnosi se na Ugovor o kreditu sa valutnom klauzulom, a iznosi koji su navedeni u petitu tužbenog zahtjeva su postavljeni u kunama, čime isti ne proizlaze iz navedenog ugovora o kreditu niti iz dodatka ugovoru i ovako postavljena tužba i tužbeni zahtjev je u cijelosti nepodoban za odlučivanje; - je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno, pa je očito kako odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije niti ne može biti ništetna; - u konkretnom slučaju, volja ugovornih strana je bila ugovoriti promjenjivu kamatnu stopu i nije ostavljen prostor za primjenu drugačije kamatne stope (fiksne); - je jasno ugovorena odredba kojom se banka, ovdje tuženik ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu, a koja odredba nije sama po sebi nepoštena niti je kao takova valjani temelj za isticanje tužbenog zahtjeva predmetnog sadržaja, već se radi o valjanoj, zakonom dopuštenoj i odredivoj činidbi koja predstavlja pravu volju ugovornih stranaka koja je sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu postala potpuno određena i ne može nikako biti ništetna; te da uz već istaknute prigovore zastare, prigovor promašene aktivne legitimacije u vidu činjenice je li tužitelj potrošač ističe se i opreza radi prigovor radi prebijanja, a sve kako nema osnova za isplatu i koji se odnosi na sve negativne razlike kada je kamatna stopa bila niže od one koju tužitelj ovom tužbom fiksira i razlike iznosa tečaja kada je isti bio niži od onog kojeg tužitelj fiksira, te u odnosu na već priznatu pretplatu temeljem provedene konverzije sukladno Dodatku čl.5.

2.1. Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

3. Tužitelj se očitovao da nije točno da je tužitelj namiren i restituiran prilikom konverzije; da konverzijom je uređen odnos za ubuduće, dakle tužitelj se ne može otpočetka smatrati EUR korisnikom kredita, kada on to nije bio, štoviše, nije mu niti bilo dozvoljeno uzeti EUR kredit, jer prema procjeni tuženika u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bio za njega kreditno sposoban, a za CHF je; da EUR simulirani otplatni plan banci je poslužio samo za izračun nedospjele glavnice, a nipošto ne može značiti da se tužitelj ima smatrati korisnikom EUR kredita otpočetka, kada to nije, nego je plaćao, i preplaćivao kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima; da tužitelj je formalno imao izbora prihvatiti ili ne prihvatiti konverziju, no suštinski, izbor nije postojao i o sadržaju dodatka se nije pojedinačno pregovaralo; da tužitelj je imao opciju uzmi ili ostavi, a alternativa dodatku bilo je plaćanje izuzetno visokih anuiteta pod prijetnjom ovrhe, blokade svih računa i prodaje nekretnine na javnoj dražbi. Tužitelj nije imao ni najmanji utjecaj na sadržaj dodatka niti je mogao promijeniti nijednu njegovu odredbu; da tuženik ga nije upozorio na ništa i nije mu objasnio ništa, nije ga

upozorio ni čega se odriče sklapanjem dodatka; da u vrijeme provođenja konverzije valutna klauzula CHF još nije bila pravomoćno utvrđena ništetnom, a potrošači pa i tužitelj su imali kratki rok od 30 dana za prihvrat izračuna konverzije te su se nalazili u situaciji ekonomske prinude i nisu mogli čekati pravomoćnost odluke o ništetnosti valutne klauzule; da tužitelj nije znao da je odredba ništetna; da ništetne odredbe ne mogu konvalidirati, odnosno konverzijom nije ostvarena konvalidacija ništetnih ugovornih odredbi iz predmetnog ugovora o kreditu; da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO); da ništetnost može biti otklonjena jedino i isključivo ako je zakonskom odredbom izričito propisana konvalidacija ništetnih pravnih poslova. ZID ZPK niti jednom svojom odredbom ne propisuje da bi ništetni ugovori ili ništetne bitne ugovorne odredbe tih ugovora tim zakonom postale valjane; da treba ukazati i na odredbu čl. 41. st. 1. ZPP kojom je propisano da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ZPP-a ili na temelju drugih zakona koji štite prava potrošača; da dakle, potrošači se ne mogu odreći svojih prava na utvrđenje ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi; da tuženik navodi kako je konverziju izvršio u skladu s odredbama ZID ZPK, međutim navedeni zakon nije primjenjiv u konkretnom slučaju; da naime, odredbe po kojima je izvršena konverzija odnose se isključivo na kredite sa CHF valutnom klauzulom; da kako je CHF valutna klauzula ništetna, tako nema primjene ovog zakona, jer u predmetnom kreditu nema CHF valutne klauzule, ništetna je; da ugovorne strane su u trenutku sklapanja aneksa o konverziji vjerovala da konvertiraju kredit sa CHF valutnom klauzulom u kredit sa EUR valutnom klauzulom, međutim kako CHF valutna klauzula u biti nije postojala, tako aneks nije niti nastao, sukladno čl. 282. ZOO-a, jer su ugovorne strane bile u nespornosti; da osim toga, tuženik nije ponudio tužitelju sklapanje dodatka ugovora u skladu sa zakonom; da utvrđenja u dodatku ugovora su pogrešna, a istim ne prestaju i ne mogu prestati obveze po osnovnom ugovoru. Tužitelj se potpisivanjem dodatka ugovora ničeg nije odrekao; da dodatak ugovoru nije nagodba; da dodatak ugovoru ne predstavlja prestanak obveza iz osnovnog ugovora; da odluka u oglednom sporu se ne odnosi na tuženika, već na konverziju koju je provela druga banka. Ugovorne odredbe dodatka ugovora te banke bile su drugačije; da pored toga, dodatak ugovoru nije sklopljen u skladu sa zakonom; da tužitelj nije znao da će sud utvrditi ugovorne odredbe vezane za valutnu klauzulu CHF ništetnima; da u takvoj situaciji tužiteljev ugovor nije sklopljen s valutnom klauzulom jer nje nema pa nema ni uvjeta za sklapanjem ugovora kojim se provodi konverzija; da tuženik je tužitelju isplatio kunkski iznos, valutne klauzule nema jer je ništetna, pa je tužitelj u obvezi vratiti samo kunkski iznos bez valutne klauzule; da imajući u vidu sve navedeno, tužitelj ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana 1.1.2014. za cijelo vrijeme primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa, a nakon 1.1.2014. do konverzije ugovora o kreditu u valutu

euro zakonski određena kamatna stopa od 3,23%; da učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije ugovora o kreditu u valutu euro za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule; da to nadalje pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku do dana i na sam dan konverzije prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franaka na dan isplate kredita; da provedbom navedene konverzije i zaključenjem dodatka tužitelj se ni na koji način nije odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti gore navedenih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja Dodatka; da o tome je stav zauzeo i VSRH RH u odluci broj Rev 2868/2018 od 12.02.2019.; da tužitelj nije oštećen konverzijom; da tužitelj prilikom zaključenja ugovora o kreditu nije bio pravodobno i na pravi način informiran o parametrima važnim za donošenje odluke, o velikoj vjerojatnosti promjene tečaja CHF, a koji parametri su tuženiku bili poznati; da nije bio ravnopravna strana u tom odnosu jer nije mogao pregovarati o uvjetima kreditiranja prilikom podizanja kredita a kamoli prilikom izmjene tih uvjeta kada je banka svojim internim odlukama jednostavno povećavala kamatnu stopu; da time je jasno tuženik postupao suprotno načelima Zakona o obveznim odnosima i odredbama Zakona o zaštiti potrošača a što je i potvrđeno opisanim presudama; da potpisivanjem dodatka ugovoru o kreditu nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka jer tužitelju nije priznata razlika na ime preplaćenih iznosa redovne kamate kao i razlika temeljem ništetne CHF valutne klauzule (tečaj važeći kod isplate kredita), koje je uplatio na ime kredita do konverzije 30. rujna 2015.; da u odnosu na prigovor tuženika glede činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita te je tužitelj pristao na isti, valja istaknuti da usprkos provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka jer tužitelju nije priznata razlika na ime preplaćenih iznosa redovne kamate kao i razlika temeljem ništetne CHF valutne klauzule (tečaj važeći kod isplate kredita), koje je uplatio na ime kredita do konverzije 30. rujna 2015.; da kako zaštita potrošača u odnosu na sam stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na kako utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj, te da prigovor tuženika nije osnovan; da glavnica iz konverzije je veća nego glavnica po početnome planu koja je jedina glavnica koja vrijedi na temelju pravomoćne kolektivne presude, to će tužitelj dokazati predloženim vještačenjem; da za utvrđenje konvertirane glavnice nije iskorištena niti jedna kuna iz preplaćenih iznosa na temelju ništetnih odredaba, nego je ona rezultat simulacije na temelju zakona; da

Zakon nije imao intenciju uklanjanja nepoštenih odredaba i obeštećenja do toga dana, nego samo izjednačavanje s istovrsnim euro dužnikom; da tužitelj je ugovor o kreditu sklopio kao potrošač; da prema Zakonu o zaštiti potrošača potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Ugovor je sklopljen izvan bilo kakve djelatnosti; da tuženik je tužitelju ponudio sklapanje dodatka ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju upravo iz razloga jer je tužitelj potrošač slijedom čega je nesporno da je tužitelj potrošač. Tužitelj se protivi svim prigovorima tuženika, te ističe da tuženik tužitelju konverzijom ništa nije vratio i konverzijom tužitelj nije obeštećen; da glavnica nije umanjena, već je pogrešno utvrđena; te da prigovor prijeboja je neosnovan. Slijedom svega navedenog tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

4. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu, te svih svojih navoda i prigovora.

5. Tužitelj je tužbeni zahtjev uredio podneskom od 11. listopada 2025., dostavljenim sudu 21. listopada 2025., kojim se očitovao na Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Natalije Jambrečić, navodeći da na pitanje kolike je iznose tužitelj preplatio na ime dužnih kunskih iznosa anuiteta do 30.9.2015. u odnosu na kunske iznose koje bi bio dužan platiti po ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita, vještak je pravilno utvrdio da je tužitelj je tuženoj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja (isplate) kredita do 30.09.2015. godine više platio 10.433,95 EUR; da na pitanje koliki je iznos kunski preostale glavnice na dan konverzije 30.9.2015. tužitelju od strane tuženika više obračunat u odnosu na kunski iznos preostale glavnice prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita te kolika preostaje razlika kada se od navedenog više obračunatog iznosa oduzme iznos otpisa glavnice u kunama koji je tuženik priznao prilikom izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), vještak je pravilno utvrdio da se kredit obračuna po početnim parametrima (tečaj na dan isplate, kamatna stopa 3,31%), glavnica kredita bi na dan 30.09.2015. godine iznosila 545.106,83 kuna, te da je kredit obračunat bez valutne klauzule (tečaj na dan isplate kredita), uz primjenu kamatne stope od 3,31%, glavnica kredita trebala bi biti umanjena za dodatnih 1.568,03 EUR (11.814,32 kuna), te da time je dokazano da tužitelj nije obeštećen; da vještak je pravilno utvrdio da je pod pretpostavkom da se kredit obračuna po kamatnoj stopi od 4,79% ukupno bi po kreditu do 30.9.2015. godine trebalo otplatiti 58.941,59 EUR, a da je tuženik u konverziji obračunao 60.451,01 EUR, odnosno 1.509,42 EUR više, te da time je dokazano da tuženik nije proveo konverziju u skladu sa zakonom; da tuženik je u konverziji obračunao glavicu na dan 30.9.2015. godine u iznosu od 72.919,30 EUR, umjesto 72.548,86 EUR, odnosno, 370,44 EUR više; te da slijedom svega navedenog tužitelj precizira i konačno sređuje tužbeni zahtjev na način da predlaže da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati - iznos od 10.433,95 EUR eura

uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na naznačene pojedinačne mjesečne iznose do isplate, - kao i iznos od 1.568,03 EUR uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od 1. listopada 2015. do isplate (točka I tužbenog zahtjeva); da utvrđuje se da je ništetan ugovor o kreditu broj 9011746469, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke, od 1. kolovoza 2006., a koji je potvrdio javni bilježnik Katica Valić 3. kolovoza 2006. pod poslovnim brojem OU-713/06 (točka II tužbenog zahtjeva); a ako sud nađe da tužbeni zahtjev pod I) nije osnovan, tužitelj predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev koji glasi: Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 24.785,49 kn / 3.289,60 eura uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku na iznos od 7.6.2023. do isplate (točka III tužbenog zahtjeva); te da nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate (točka IV tužbenog zahtjeva).

6. Tuženik je u cijelosti ostao kod svih dosadašnjih navoda i prigovara, i to istaknutih prigovora zastare, prigovora aktivne legitimacije u vidu činjenice da tužitelj nije potrošač što je dužan u svakom pojedinačnom slučaju i dokazati i ostalih iznesenih prigovora te predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu, i to dokumentaciju priloženu uz tužbu: Uplate po kreditu (listovi br. 12-14 spisa), Plan otplate (listovi br. 16-22 spisa), Izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. (listovi br. 23-29 spisa) i Ugovor o kreditu broj 9011746469 od 1. kolovoza 2006., s prilogima (listovi br. 30-38 spisa); dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu: sudsku praksu i stručne članke (listovi br. 67-143 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011746469 od 23. veljače 2016. (listovi br. 144-149 spisa), Sporazum o načinu namirenja manje uplaćenog iznosa nakon konverzije kredita broj 9011746469 od 23. veljače 2016. (listovi br. 150-151 spisa) i Plan otplate (listovi br. 152-156 spisa); sudsku praksu dostavljenu po tuženiku (listovi br. 188-202 spisa; listovi br. 231-307 spisa); dokumentaciju dostavljenu od strane tuženika za potrebe vještačenja: Plan otplate (listovi br. 359-364 spisa) i Knjigovodstvenu karticu (listovi br. 365-382 spisa); te sudsku praksu dostavljenu po tuženiku (listovi br. 383-402 spisa).

7.1. Nadalje je provedeno saslušanje tužitelja kao stranke u svrhu dokazivanja, dok saslušanje po tuženiku predložene svjedokinje Vere Mošmondor Košak nije provedeno jer je tuženik od tog dokaznog prijedloga odustao.

7.2. Provedeno je i financijsko vještačenje, po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo i financije, Nataliji Jambrečić, mag.oec. iz Čakovca, te izvršen uvid u Nalaz i mišljenje imenovanog sudskog vještaka od 2. rujna 2025. (listovi br. 403-426 spisa) i Očitovanje sudskog vještaka od 9. prosinca 2025. (listovi br. 456-463 spisa)

8. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja utvrđen je djelomično osnovanim.

9. Nesporno je da su tužitelj kao korisnik kredita, te tuženik kao banka kreditor dana 1. kolovoza 2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 9011746469.

10. Po predmetnom Ugovoru o kreditu tužitelju je odobren i isplaćen stambeni kredit u kunama u iznosu koji odgovara protuvrijednosti od 148.247,49 CHF, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, sa ugovorenom kamatom po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 3,31%, sa rokom otplate 360 mjeseci, u četiri jednaka otplatna razdoblja, s tim da korisnik kredita u prvom otplatnom razdoblju otplaćuje 10%, u drugom otplatnom razdoblju 20%, u trećem otplatnom razdoblju 30% i u četvrtom otplatnom razdoblju 40% iznosa kredita, a jedno otplatno razdoblje traje 90 mjeseci, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

11. Nesporno je da je između tuženika i tužitelja dana 23. veljače 2016. zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011746469, kojim je Dodatkom izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, i to pozivanjem na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015 i 102/2015), te da je dana 23. veljače 2016. između stranaka zaključen i Sporazum o načinu namirenja manje uplaćenog iznosa nakon konverzije kredita broj 9011746469.

12. Nedvojbeno je da je predmetnim osnovnim Ugovorom o kreditu broj 9011746469. od 1. kolovoza 2006. ugovorena promjenjiva kamatna stopa i ugovorena valutna klauzula u CHF.

13. Prema definiciji iz članka 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13.1. Odredbama članka 81. ZZP/03 propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno

pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati

13.2. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništava, a prema st. 2. istog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

13.3. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, odredbom članka 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 86. ZZP/03 dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

14. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

15. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO-a propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Nadalje, prema odredbi članka 7. ZOO-a sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO- propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

16. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

17. Odredbom članka 322. ZOO je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

18. Tužitelj je saslušan u svojstvu stranke iskazao da kredit je uzeo 2006. godine u Privrednoj banci Zagreb u iznosu od 690.000.00 kuna ali s tim da je kredit bio vezani za valutnu klauzulu u švicarskim francima; da kredit je uzeo za izgradnju obiteljske kuće na adresi Strahoninec, Poljska 44, znači adresa sadašnjeg prebivališta i kako bi djelomično refinancirao kredit u Erste banci kojem je realizirana kupnja gradilišta za tu kuću; da Privrednu banku Zagreb odabrao je iz razloga tadašnjih najpovoljnijih uvjeta koje su pružali, konkretno je riječ o najnižoj kamatnoj stopi; da prilikom razgovora o kreditu nuđeni su mu krediti i u eurima i u švicarskim francima, međutim sami uvjeti kredita u eurima bili su kudikamo nepovoljniji u tom trenutku, u smislu da zapravo rata kredita, odnosno anuitet u kreditu je bio kudikamo viši nego kod anuiteta u švicarskim francima; da kredit je realiziran 2006. godine, s ovom namjenom koju je prije izrekao, dakle za izgradnju kuće koja služi isključivo stambenim potrebama njegove obitelji koja je u tom trenutku bila peteročlana; da dogodilo se to da ni na koji način i ni u kojem trenutku banka ga nije upozorila na rizike vezane uz tečaj švicarskoga franka, gdje mu nije bilo jasno da je moguće da rate se višestruko povećaju, da jednako tako, kredit kojeg je ostvario bio je dogovorena otplata u 4 otplatna razdoblja u kojima je bila dogovorena različita visina kamatne stope, Banka je kolokvijalno nazivala taj kredit "vraćam kad ojačam", da ono što je on shvatio iščitavajući ugovor kojeg je, naravno pročitao, da se pitanje promjenjivosti kamatne stope odnosi upravo na tu dogovorenu dinamiku izmjene kamatne stope u četiri otplatna razdoblja; da početna rata bila je u protuvrijednosti 2.550,00 kuna, a s vremenom zbog promjene tečaja švicarskog franka i samoinicijativnog povećanja kamatne stope banke mjesečni anuiteti narasli su na otprilike 4.200,00 kuna, koliko je otprilike iznosio najveći anuitet; da Banka mu je slala obavijest o promjeni kamatne stope, i zajedno s novim otplatnim planom na što ni na koji način nije mogao utjecati ili eventualno pregovarati; da 2015. godine dobio je dopis banke u kojem je nuđena konverzija, da odlaskom u banku također ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj aneksa ugovora, niti na izračun vrijednosti kredita, odnosno ostatka duga; da zbog nemogućnosti daljnjeg plaćanja vrlo visokih anuiteta, a u situaciji potrebe uzdržavanja već sedmeročlane obitelji, bio je primoran prihvatiti ponuđenu konverziju, tijekom koje je ispalo da je u samoj konverziji dužan platiti još manjak od 185,00 eura; da u čitavom procesu dobivanja osnovnog kredita i same konverzije banka ga nikad nije nedvosmisleno upozorila na rizike valutne klauzule u švicarskim francima, na rizike promjenjivosti kamatne stope, niti na rizike sklapanja konverzije kredita; te da 2019. godine refinancirao je postojeći kredit zbog nešto povoljnijih uvjeta na tržištu kredita. Na pitanje svog punomoćnika da li je 2006. u PBZ-u bio kreditno sposoban za kredit u eurima, odgovorio je da nije. Na pitanje da li mu je banka 2006. rekla da je rizičniji kredit u franku od kredita u eurima, odgovorio je da nije. Na pitanje da li je 2006. godine sa djelatnikom banke zajedno sastavljao ugovor ili ga je čekao unaprijed napisani ugovor o kreditu, odgovorio je da čekao ga je unaprijed napisani ugovor o kreditu na kojeg ni na koji način nije mogao utjecati, bilo je moguće samo potpisati ga, ili ne potpisati. Na pitanje je li pročitao ugovor, odgovorio

je da je. Na pitanje je li u kući koju je izgradio tim kreditom obavljao ikakvu poslovnu djelatnost, odgovorio je da nikad, nikako. Na pitanje je li tu kuću iznajmljivao, odgovorio je da nikad je nije iznajmljivao. Na pitanje je li u postupku konverzije kredita imao s kime u banci pregovarati o sadržaju aneksa, i o načinu obračuna konverzije, odgovorio je da o sadržaju aneksa i o obračunu konverzije nije bilo moguće pregovarati, konverzija je bila predstavljena na principu "uzmi ili ostavi". Na pitanje da li ga je banka prilikom konverzije upozorila da se nečeg odriče ukoliko potpiše aneks ugovora o konverziji, odgovorio je da Banka ga nije upozorila ni na kakve rizike koje eventualno preuzima potpisom aneksa o konverziji.

19. Neosnovan je prigovor tuženika kojim tužitelju osporava status potrošača i time aktivnu legitimaciju u ovom predmetu.

20. Naime, nesporno da je kredit koji je po predmetnom Ugovoru o kreditu odobren i isplaćen tužitelju namjenski stambeni kredit, a kojeg je tužitelj i iskoristio u skladu s ugovorenom namjenom, za izgradnju obiteljske kuće u Strahonincu, Poljska 44, u kojoj tužitelj i sada živi sa svojom obitelji, te koju kuću tužitelj nije koristio za obavljanje nikakve gospodarske ili poslovne djelatnosti.

21. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da je upravo tuženik tužitelju ponudio konverziju kredita iz tog Ugovora o kreditu i s tužiteljem dana 23.02.2016. zaključio Dodatak predmetnom Ugovoru o kreditu, a to sve pozivanjem na Zakon o potrošačkom kreditiranju, iz čega je razvidno kako je sam tuženik cijelo vrijeme trajanja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju priznavao status potrošača.

22. Nesporno je da je tužitelj potpisao predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, nedvojbeno je činjenica da je Ugovor o kreditu sačinio i na potpis tužitelju dao upravo tuženik, te da radilo se o tipskom ugovoru, a da tužitelj i tuženik kao ugovorne strane o pojedinačnim odredbama toga Ugovora nisu posebno pregovarali. Naime, uvjet pojedinačnog pregovaranja bio bi ispunjen kada bi tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj odredbi odnosno ishoditi promjenu pojedinih, od strane tuženika ponuđenih odredaba ugovora o kreditu.

23. Stoga sud zaključuje kako tuženik nije dokazao da je prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju dao sve relevantne informacije osnovom kojih bi tužitelj bio u mogućnosti donijeti promišljenu odluku o preuzimanju obveza po predmetnom kreditu ugovorenom uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu.

24. Nije sporno da banke kreditori mogu ugovarati promjenjivu kamatnu stopu, ali moraju takvu stopu ugovarati tako da su korisniku kredita poznati parametri na temelju kojih će se ta kamatna stopa mijenjati.

25. Odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno (a ne naknadno jednostranim donošenjem posebnih dokumenata) precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

26. Kod nedvojbene činjenice da ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi o promjenjivosti kamatne stope, a da je promjena kamatne stope vezana uz jednostrane akte tuženika, to je takva neodređena formulacija nerazumljiva za prosječnog potrošača, ovdje tužitelja i dovela je do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, budući da isti nije mogao ocijeniti kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg razdoblja kretati kamatna stopa, a što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, slijedom čega je takva odredba nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, te kao takva ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03. Naime, odredbe Ugovora o kreditu ne sadrže niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa se takve odredbe ne mogu smatrati razumljivima u smislu da tužitelj kao potrošač raspolaže objektivnim kriterijima na osnovi kojih bi bila određena promjenjivost kamatne stope odnosno predmet njezine obveze, a koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita.

27. Nadalje, u predmetu Suda Europske unije br. C-472/10 u postupku prethodnog odlučivanja, od strane neovisne odvjetnice izraženo je pravno shvaćanje prema kojem ugovorne odredbe koje omogućuju jednostranu izmjenu ugovora nisu automatski nepoštene, već su to samo one odredbe koje dopuštaju izmjenu bez valjanog razloga ili koje u sebi ne sadrže razlog za izmjenu, time da razlog mora biti izrijekom naveden u ugovornoj odredbi. U smislu navedenog, a imajući u vidu da predmetnim Ugovorom nisu bili određeno precizirani razlozi za izmjenu kamatne stope ubuduće, odredba o promjenjivosti kamatne stope je nerazumljiva i slijedom toga nepoštena.

28. Nedvojbeno je da se niti o ugovorenoj valutnoj klauzuli u CHF između stranaka nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom toga ukazuje se da pri zaključenju predmetnog Ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije ovdje tužitelja kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača.

29. Naime, banka je i prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača, ovdje tužitelja, o važnim činjenicama odnosno o

općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, da je rast tečaja CHF u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja CHF, te je još veći i zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a i neizvjestan je iznos i glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u CHF što znači da su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

30. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu, između ostalih, i u odnosu na tuženika, gdje je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ugovaranje te vrijeme otplate predmetnog kredita, tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 01.9.2004. godine do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje utuženo razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom pravnog prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača

(„Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

31. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je prednje navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje sporno razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Revizije podnesene protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015.

32. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9.4.2015. slijedi da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva.

33. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojoj je prethodila odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba tužitelja udruge Potrošač i ukinuta odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u točki I. izreke presude i rješenja u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja udruge Potrošač protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki I.1. izreke (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su tuženici „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“) te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak; te odluka Vrhovnog suda Republike

Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te je predmet u tom dijelu vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje), potvrđena je ranije navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Revizije podnesene protiv ove presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/201717-10 od 14. lipnja 2018. odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

34. I prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

35. U odnosu na primjenu utvrđenja iz parnice "Petrošač" sud ističe da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na to pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u ovom postupku.

36. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

37. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

38. Dakle, imajući u vidu naprijed označene odredbe ZPP-a i ZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

39. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZP/03. Međutim, tuženik tvrdnje da bi odredbe o promjenjivosti kamatne stope i o valutnoj klauzuli u CHF tužitelju bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužitelju objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi, nije dokazao.

40. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 87. st. 1. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužitelj kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

41. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema odluci kreditora, ovdje tuženika, te kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF prema tečaju kreditora važećem na dan dospeljeća, nepoštene i time ništetne.

42. Odredbom članka 81. ZZP/03 reguliran je pojam nepoštene ugovorne odredbe dok je u članku 82. istog Zakona propisano koje su to pojedine ugovorne odredbe koje se mogu smatrati nepoštenim. Prema tome, iz odredbi članka 81. i članka 82. ZZP/03 proizlazi da se u smislu tog Zakona može tražiti zaštita samo od pojedinih nepoštenih odredbi te da se slijedom toga ne može tražiti ništetnost cijelog Ugovora, a koje stajalište je izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III/1519/2021 od 15. srpnja 2021.

43. Nadalje, odredbom članka 2. st. 1. ZZP/03 propisano je da će se, ako tim Zakonom nije drukčije određeno, na obvezno-pravne odnose primijeniti odredbe ZOO-a.

44. Odredbom članka 324. st. 1. ZOO-a propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o promjenjivosti kamatne stope i valutne klauzule, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale. Nadalje postupanje tuženika na način kako je to utvrđeno u kolektivnom sporu nema za posljedicu ništetnost cijelih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli, jer odredba kojom je ugovorena promjenjiva stopa ugovorne kamate može biti tek djelomično ništetna, odnosno ništetan je samo onaj dio te odredbe kojim je ugovoren način promjene stope u smislu da je ista mijenjana jednostrano odlukom kreditora bez jasnih i razumljivih objektivnih kriterija, te kako je u kolektivnom sporu utvrđeno i da se valutna klauzula primjenjivala na način koji nije bio rezultat objektivnih kriterija to znači da je u odnosu na ugovaranje valutne klauzule ništetan samo onaj dio ugovorne odredbe koji se odnosi na takav način promjene tečaja, a što nadalje znači da preostali dio tih ugovornih odredbi ostaje na snazi

45. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), te da u konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a, bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati. Naime, u slučaju djelomične ništetnosti pojedinih odredbi, takav Ugovor ostaje na snazi jer ništetnost dijela ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli ne predstavlja ni uvjet Ugovora ni odlučnu pobudu zbog koje je isti sklopljen. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev-1172/2018-2 od 19. ožujka 2019., da u smislu odredbe čl. 324. ZOO-a ništetnost ugovorne odredbe nekog ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

46. ZOO u članku 1021. određuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

47. Dakle, bitni sastojci Ugovora o kreditu su iznos kredita, te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita, a uvjeti davanja i vraćanja kredita su primjerice vrijeme u koje će kredit biti vraćen, hoće li biti isplaćen odjednom ili u ratama ili koje dokumente korisnik kredita mora doprinijeti da bi mu kredit bio isplaćen i sl., a uvjeti korištenja kredita su namjena kredita, visina kamate, način obračuna kamate i dr., te navedeni elementi moraju biti sadržani u ugovoru o kreditu kao uvjet njegove valjanosti, dok eventualna ništetnost odredbi koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i način mijenjanja kamatne stope nisu bitni elementi ugovora o kreditu i ugovor može opstati bez njih, tako da oni ne povlače ništetnost čitavog ugovora.

48. U predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašenja nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije ni bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

49. Nadalje, u odluci Suda Europske unije u predmetu C-19/20 od 29. travnja 2021. se u točki 83. u bitnom navodi kako cilj odredbe čl. 6. st. 1. Direktive nije dovesti do utvrđivanja ništetnosti svih ugovora s nepoštenim odredbama već zamijeniti formalnu ravnotežu koju ugovor uspostavlja između prava i obveza ugovornih stranaka stvarnom ravnotežom kojom se ponovo uspostavlja jednakost između potonjih, pri čemu se precizira da se predmetni ugovor mora, u načelu, održati bez ikakve izmjene osim one koja proizlazi iz uklanjanja nepoštenih odredaba. Pod uvjetom da je posljednji uvjet ispunjen, predmetni ugovor može, u skladu sa čl. 6. stavak 1. Direktive 93/13 biti održan na snazi, ako je, u skladu s odredbama nacionalnog prava, takav kontinuitet ugovora pravno moguć, što treba provjeriti na temelju objektivnog pristupa. S tim u svezi u točke 89. iste odluke Sud Europske unije jasno daje do znanja kako poništenje ugovora ne može ovisiti o izričitom zahtjevu potrošača u tom smislu, nego je obuhvaćeno objektivnom primjenom kriterija od strane nacionalnog suda utvrđenih na temelju nacionalnog prava.

50. Dakle, mogućost opstanka ugovora zbog ništetnosti pojedinih odredaba ugovora u biti je regulirana identično odredbama ZOO-a i ZZP, s tim da je mogućnost

opstanka ugovora propisana šire odredbom članka 324. stavak 2. ZOO. No, činjenica da je odredba o valutnoj klauzuli u ugovorima o kreditu s obvezama stranaka vezanim uz tečaj CHF ništetna, nije razlog zbog kojeg ti ugovori ne bi mogli opstati. Isto tako utvrđenje ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci banke nema učinak nemogućnosti opstanka ugovora jer uklanjanjem odredbe o promjenjivosti kamatne stope ostaje na snazi odredba o početnoj kamatnoj stopi za cijelo vrijeme za koje je ugovor sklopljen. Ovakav pravni stav zauzet je i u odluci Vrhovnog sud Republike Hrvatske broj Rev-259/2022-3 od 9. listopada 2024.

51. Na temelju svega iznesenoga, a obzirom da tužitelj ne osporava pobude za sklapanje Ugovora, ne osporava namjenu kredita i ne osporava da je ugovorio plaćanje kamata i valutnu klauzulu, dok osporavanje promjenjivosti kamatne stope i promjene tečaja CHF ne dovodi do ništetnosti cijelog Ugovora nego njegovih pojedinih dijelova u smislu odredbe čl. 324. st. 1. ZOO-a, te kako tužitelj, na kojem je bio teret dokazivanja, nije dokazao da bi naznačene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi redovnih ugovornih kamata prema jednostranoj odluci tuženika kao kreditora i o primjeni valutne klauzule o otplati kredita vezanoj za tečaj valute CHF bile uvjet Ugovora ili odlučujuće pobuda zbog koje je predmetni Ugovor sklopljen, tužitelj neosnovano traži utvrđenje ništetnosti cijelog Ugovora o kreditu, jer su u konkretnom slučaju, bez obzira na djelomičnu ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti, bitni sastojci Ugovora u preostalom dijelu ostali na snazi.

52. Zahtjev tužitelja za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu, a s osnove razlike tečaja CHF, kako to tužitelj u ovom postupku traži, restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu za CHF ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl. 118. ZPP-a govore o postupcima naknade štete, pa je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjeње nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužitelju je plaćanjem anuiteta otplate kredita obračunatih prema tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

53. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

54. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu tj. Dodatka o konverziji nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

55. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

56. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Aneksa uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

57. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine

odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

58. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23. studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

59. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

60. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

61. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi istog tog ugovora.

62. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

63. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite

potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

64. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

65. Po ocjeni ovog suda tužitelj se sklapanjem Dodatka ugovoru nije odrekao tog prava niti je mogao dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

66. Dakle, konverzija odnosno potpisivanje dodatka ugovoru o kreditu između stranaka nije od značaja na utvrđenje u ovoj pravnoj stvari. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak tj. konkretno Aneks ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

67. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju

od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

68. Financijskim vještačenjem provedenim po sudskom vještaku Nataliji Jambrečić utvrđeno je:

- da tužitelj je tuženoj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja (isplate) kredita do 30.09.2015. godine više platio 10.433,95 EUR, sa Specifikacijom pojedinačnih iznosa prikazanih u točki 1) Zaključka Nalaza i mišljenja vještaka;

- da po konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR utvrđen je manjak uplata u iznosu od 99,60 EUR;

- da se kredit obračuna po početnim parametrima (tečaj na dan isplate, kamatna stopa 3,31%), glavnica kredita bi na dan 30.09.2015. godine iznosila 545.106,83 kuna; da tuženik je prilikom konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR u svojim poslovnim knjigama izvršio umanjeње nedospjele glavnice kredita za iznos od 266.420,53 kuna; da je kredit obračunat bez valutne klauzule (tečaj na dan isplate kredita), uz primjenu kamatne stope od 3,31%, glavnica kredita trebala bi biti umanjena za dodatnih 1.568,03 EUR (11.814,32 kuna);

- da tuženik je konverziju (CHF-EUR) s financijsko-računovodstvenog gledišta računski izvršio u skladu sa odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15);

- da izračun koji je postavljen vještaku zadatkom suda nije ni u kakvoj vezi s ZID ZPK/15 (to nije konverzija EUR-CHF), jer je njime propisana konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR koju je proveo tuženik;

- da iz izračuna je isključen utjecaj promjene kamatne stope, jer su za izračun korišteni anuiteti po promjenjivim kamatnim stopama (ne isključivo početnoj), a što je detaljno prezentirano u tabelama 1 i 2 Nalaza;

- da negativne tečajne razlike uključene su u izračun, a isto je vidljivo kao negativni brojevi u tabeli 2.

69. Dani nalaz i mišljenje sudskog vještaka sud ocjenjuje stručnim i objektivnim, te u skladu s dokumentacijom u spisu, dok primjedbe tuženika na metodologiju vještačenja predstavljaju prigovore pravne prirode koji su prethodno već raspravljeni.

70. Tužitelj je povišenjem utuženog iznosa iz točke I tužbenog zahtjeva sa iznosa od 11.481,34 EUR na iznos od ukupno 12.001,98 EUR (10.433,95 EUR + 1.568,03 EUR), izvršio preinaku tužbe. Međutim, uređenje tužbenog zahtjeva prema danom

nalazu i mišljenju sudskog vještaka predstavlja dopuštenu preinaku tužbe, sukladno odredbama članka 190. st. 2. ZPP-a, te Zaključku poslovni broj Su IV-162/2021 sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. studenog 2021. prema kojem je Zaključku u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

71. Na osnovu svega iznesenoga, tužbeni zahtjev tužitelja pod točkom I tužbenog zahtjeva za isplatu utuženog iznosa od 10.433,95 EUR, preplaćenog s osnova promjene tečaja CHF, sud utvrđuje osnovanim.

72. Naime, radi se o iznosu preplaćenom uslijed utvrđene ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF, koji je osnovni Ugovor o kreditu do dana konverzije tj. sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu bio na snazi, a provedenim je vještačenjem utvrđeno da za navedeni iznos preplate tužitelj provedenom konverzijom nije oštećen.

73. No, tužbeni zahtjev tužitelja iz točke I u preostalom dijelu, a za isplatu iznosa od 1.568,03 EUR s osnova razlike glavnice tj. više utvrđene glavnice konvertiranog kredita, je u cijelosti neosnovan, iz razloga kako slijedi.

74. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu od 23. veljače 2016. između stranaka je uspostavljen novi pravni odnos, a koji Dodatak ni u kom dijelu nije ništetan, te isti proizvodi pravne učinke između parničnih stranaka kao ugovornih strana.

75. Naime, ZID ZPK/15 uređene su obveze vjerovnika i potrošača u postupku konverzije kredita denominiranih u CHF u kredite denominirane u EUR, te sklapanje Anexa ili Sporazuma o konverziji ima svoje izvorište u zakonu i bankarske su institucije bile dužne postupiti po ZID ZPK za razliku od potrošača koji su imali pravo izbora, mogućnost potrošača da prihvati izračun konverzije kredita. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZID ZPK, kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz članka 19.c točka 6. ZID ZPK-a na način kako je to propisano tim zakonom. Nadalje, ZID ZPK/15 je bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH, a i Sud Europske unije je u odluci C-567/20 iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti sukladno odredbi čl. 1. st. 2. Direktive 93/13 jer se radi o prisilnom propisu, koji ne može biti predmet ispitivanja nepoštenosti, u skladu s kojim stavom su doneseni i zaključci Vrhovnog suda RH u odlukama Gos-1/2019 i Rev-637/19 jer je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža.

76. Budući je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (P-1401/12) pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditima koje je tuženik zaključivao sa korisnicima kredita kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima nepoštene, te to na identičan način ustanovljeno i u ovom postupku, zaključuje se da su predmetne odredbe ugovora o kreditu protivne citiranim prisilnim propisima i moralu društva, te da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu čl. 1115. ZOO-a mora platiti zateznu kamatu od dana stjecanja, odnosno od dana kada je tužitelju nastala šteta sukladno čl. 1086. ZOO-a.

77. Kako je dio ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule, ništetan, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno takvih ugovornih odredaba Ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima. Odredbom čl. 1111. ZOO-a određeno je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja. U ovoj pravnoj stvari tuženik je kao stjecatelj nepošten od samog dana sklapanja Ugovora o kreditu jer je, kako je prethodno rečeno, utvrđeno da je riječ o nepošteno ugovorenoj valutnoj klauzuli.

78. Stoga tužitelju na utvrđeni osnovani iznos glavnice od 10.433,95 EUR, iz točke I tužbenog zahtjeva, pripada pravo na isplatu zatezne kamate, sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a, od dospijeca pojedinačnih mjesečnih preplaćenih iznosa do isplate, po stopi propisanoj odredbama članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

79. Kod instituta stjecanja bez osnove zakon ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

80. Zastara ovdje utužene novčane tražbine nije nastupila jer je u ovom slučaju tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora ništetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

81. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su

ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

82. Shodno iznesenom, ništetnost ugovornih odredbi ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i u odnosu na valutu CHF pravomoćno je ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, i to glede ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

83. Obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena dana 7. lipnja 2023., po tuženiku istaknuti prigovor zastare je u cijelosti neosnovan, kako u odnosu na prvotno utuženi iznos iz točke I tužbenog zahtjeva, tako i u odnosu na povišeni iznos iz te točke tužbenog zahtjeva. Naime, Građanski odjel Vrhovnog suda RH na svojoj drugoj sjednici održanoj 27. svibnja 2024. donio je pravno shvaćanje Su-IV-123/2024-5 pod točkom 2. koje glasi: „U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.“

84. Na temelju svega iznesenoga, usvojen je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 10.433,95 EUR, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i odlučeno kao u točki I. izreke, dok je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.568,03 EUR sa traženim zateznim kamatama odbijen kako je to odlučeno u točki II. izreke.

85. Nadalje, deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti cijelog predmetnog osnovnog Ugovora o kreditu odbijen je kao neosnovan, kako je to odlučeno u točki III. izreke.

86. Obzirom da je sud utvrdio osnovanim i usvojio tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu mu iznosa od 10.433,95 EUR, preplaćenog s osnove povećanja tečaja CHF, uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od uplate svakog pojedinog preplaćenog anuiteta do povrata, sud nije odlučivao o alternativno postavljenom tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa obračunatih zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose.

87. Kako tuženik u svezi sa istaknutim prigovorom prijeboja nije postavio određeni zahtjev odnosno nije specificirao tražbinu koju ističe radi prebijanja, o istome nije ni bilo moguće odlučivati.

88. O naknadi troškova ovog postupka odlučeno je temeljem odredbi članka 164. i članka 154. st. 2. ZPP-a, a u svezi s člankom 155. ZPP-a, te primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23 – dalje: Tarifa).

88.1. Uspjeh tužitelja u odnosu na kondemnatorni tužbeni zahtjev iznosi 86,94 %, no uzimajući u obzir i deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja sa kojim tužitelj nije uspio, sud ocjenjuje da ukupni uspjeh tužitelja u ovom sporu iznosi 75,00 %, a uspjeh tuženika 25,00 %, te shodno postotku koji preostaje nakon obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici, tužitelju pripada pravo na naknadu 50,00 % troškova ovog postupka.

88.2. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe od 7.6.2023. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastava podneska od 12.10.2023. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), sastava podneska od 30.7.2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 9.9.2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 23.10.2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), sastava podneska od 8.5.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), sastava podneska od 21.10.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), sastava podneska od 7.1.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 24.3.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 7.5.2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. t. 3. Tarife), poreza na dodanu vrijednost na ukupni iznos od 1.900,00 EUR, po stopi od 25%, u iznosu od 475,00 EUR (Tbr. 46. Tarife), te trošak vještačenja u iznosu od 337,50 EUR, sveukupno 2.712,50 EUR.

88.3. Osnovom iznesenog naloženo je tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.356,25 EUR (2.712,50 EUR x 50,00 %), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja s kojim je danom visina troškova utvrđena, pa do isplate, po stopi propisanoj odredbom članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

Čakovec, 7. svibnja 2026.

Sutkinja:

Sandra Oletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana od dana objave presude, pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužitelj po punomoćniku
2. tuženik po punomoćnici

Broj zapisa: **9-30887-ac281**

Kontrolni broj: **09de7-87e7a-0ec86**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.